

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 75.

Stockholm, den 28 December 1781.

Strödde Tankar *).

Den minsta delen af lifwet försvinner i at göra godt, den större delen at göra ondt, och den största delen at göra intet.

Den olyckan är aldrig stor som är den sista — Man bör aldrig frukta en förlust som man ej saknar.

En Tyrann kan ej föra mig annorstädes, än där jag sjelf en gång skal gå.

Den vägen som skal läras igenom förmaningar blir lång, den igenom exempel är kort.

Hwad bör vara mitt ändamål när jag wäljer mig en wän? jo at tråla för honom, at sölja honom i Landeshyck, at trålsa hans lif, då jag ger mitt i stället.

Crates frågade en yngling „Hwad gör du där allena? — han swarade „jag talar wid mig sjelf — „akta dig swarade Filosofen, at du råkar ut för en nedrig människa nog.

Lef med människor liksom Gud säge dig, och tala med Gud, som om människor hörde dig.

Den wisa som rådes för opinionen, liknar en Anförare som blir skrämnd af et moln af dam.

*) Infändt.

Du som ej kan läsa alla de böcker du skaffar dig, skaffa dig ej flera än du kan läsa.

Hvad är det för namn Kejsare, Råds-herre, Riddare, frigifwen, träl, slaf? — det äro namn upfnndna at ophöja den ena och förnedra den andra.

„Jag wet ej hwilken Gud som bor i den dygdigas hjerta, men det är en Gud, sade en Hedning i fornda dagar

„Det fins ingen Kung som icke härstammar från en slaf, och ingen slaf som icke härstammar ifrån en Kung.

Strida emot sina fel då man är gammal, är det samma, som at slå med en mäktig fiende då man hwarken har krafter eller mod — et längre tidehwars förslår Enapt at kuswa begärelserna som wänt sig wid hellsward.

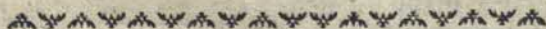
Det blåser aldrig någon wind för den som ej wet i hwilken hamn han skal segla.

Man frågade Seneca „hwari består den flokas frihet — at hwarken fruckta männifcor eller Gudar, swarade han.

Dogden anser lyckan och olyckan med et slags förackt.

För at rätt mäta höjden af en menniska, bör man se henne naken.

Eit hwad ställe i werlden en bra Karl blir Landförmist, har han i sitt sällskap Naturen mdunifco-slågtets gemensamma Mor och sin personliga Dygd.

Högfärden straffad.

Bhucis lesde på landet i en dald i et stilla och lyckligt lugn, intet oprdrer samwete, inga tryckande omsorger wägade oroa hans hwila; Högfärden allena smickrade sig at någon dag så insteg i hans hemwist.

Baucis älskad af Gudarna, skänkte dem det renaste offer, et Lam, en Duswa brändes på deras altare och ymsom vittnade om Herdens tacksamhet emot alla deras välgärningar — Jorden, den han brukade med sina händer bar hundradefalt, och han reste aldrig til Staden utan för at uddela almosor i uselhetens nästen.

Hvar enda gång han återkom, huru tyckte han icke sin Foja vara wackrare? Man såg där hwarken Marmor eller Guld som lysa i de förnämmas Slott, naturen hade blott försködat wår Filosofers tak, och det war den, som prydde dessa tracter.

De högsta Alnträd Elipta i en bäck, bortskymde denna boning för främmande och lystna blickar, en sorlande bäck som slingrade sig i bugter, förlängde utsigten — af dess swalkande bölja släckte han sin törst och wattenade sina blomster-sångar, han såg på den gröna bädden, ibland jesminer och liljor, och drömde om Himmel, dygd och sin Herdinna.

Baucis war den lyckligaste dödliga, ingen Tyrän som orättfärdigt bragt honom til tiggarestafwen, ingen bedrägelig wän, ingen falsk Älskarinna, hans hjerta war helgat åt de wackraste känslor — Gudarna hade belönt hans dygd — men Himmel! denna Baucis bles swag — han erkände ej nog sin lycksalighet, han försummade at offra, och ifrån samma ögnablick trodde han sig lesa et ånsligt lif och beklagade sig ständigt öfwer sit härda öde.

Misnöje och plågor nalkades, främmande lustar intogo hela hans själ, och omsider infant sig högfärden, som härtil varit så osynlig.

Knapt war Högfärden anländ til denna nya tracten, förän hon kallade hundrade förslager och önskingar til sig, som snart nog intogo den stackars Baucis hjerta — de wreda Gudarna öfwergofwo honom, som blott tördade efter rikedomar, och högfärden som retade hans begärelser, narrade honom at anlita om lyckans nåd i helt andra affigter än förut.

Baucis började då på nytt med mera iswer at offra, hela hjordar färjade med sitt blod de odödligas altare.

En dag, förmodten i sina förslager, bad han dem at de skulle förän dra den lilla bäcken som suktat hans jordårswa, til en djup och bred ström, samt des båt, som han stöt ut ifrån landet, til et stort skepp — et Afslag ljungade wid hans böner — Baucis anfåg det som et godt tecken, och säker at hafwa bewekt Himlarna til bönhörelse, steg han djerst i båten, och aswactade det lyckliga ögnablecket at se hela sin önskan upfyld.

Nu lämnat Högfården denna lättrogna Glaswen til sit förtjenta öde, och bäcken börjar at häfwa sin bölja, watten strömmade ifrån alla nästgränsande höjder och berg, samt blandade sig skummande deri, Flodens hästighet bortsköljer Filosofens kaja och råppor, och Båten som af et dylikt underwerk nu war et skepp, seglade med strömmen i den snällaste fart.

Huru lycksalig Baucis tyckte sig wara, (ty skeppet war lastadt med skatter och dyrbarheter) såg han dock med största smärta undergången af sin kära kaja där han lefwat i så många år med hälsa och munterhet.

Floden som störtade sig i hafwet, förde Baucis med sitt skepp ut på ryinden — där midt i Oceanen, seendes endast Himmel och watten, började han tänka på all sin galenskap, och huru han försummat at be Gudarna om lycklig resa samt at återkomma i hamnen — men det war för sent — förgåfwes antopade han sina fordna beskyddare — han hade gjort sig förtjent af hela deras wrede.

Hafwet började nu at häfwa sig, stormen warte och de skyhöga wågorna stöjde masttopparne — omsider blef skeppet störtat emot en lönnklippa och brast midt i tu, — se där den rika Baucis med alla sina ego delar som förgåfwes stråfwade med yttersta krafter emot detta wrede Elementer, opkastad på en obebodd kust, sansade han sig dock så mycket, förän han dog, at han tilstod sig förtjent detta förskräckeliga öde i anseende til sin ostadighet och förhastade önskingar.

Lätom of anfötro Gudarna hela vårt lif, vårt öde! — säkert är människan deras skapade Creatur dem mera om hjertat, än det är sig sjelf — måtte våra begär wara billiga! eller lätom of fruckta at likna Baucis och blifwa et offer för war dåracktighet.

Nästa Blad eller N:o 76 utkommer ej förän den 2 Januarii 1782.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 76.

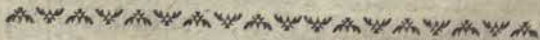
Stockholm, den 2 Januarii 1782.

Nyårs verser til Lais *).

Öpp Favorit til dina Stora
Och tigg af deras nåd et lån
Jag skrifwer endast til min . . .
Och njuter straxt som lyckans Son.

Jag Glicka! då min Nyårs-gäfwa
Du wet, wi skrifwa ottitwå
Här är ej frågan om at läfwa
In mindre mig med dig förläfwa
— Nej wet du wäl hwad du stal få?
Du torde tro, den Swenska drägten
En mössa, sjådrar eller band
Hwarmed du swassa wil hos Slågten —
Nej Lais! du får ingen grand.

— Dock jo! — jag ger dig långa Anders
En ung och rass och fast Laquej
Hwad! Lais hwad! — du säger nej —
Så dra och dra längst bort til sanders.

Min Herre.

I N:o 67. af Wälsignade Tryckfriheten blesws några tankar eller principer af Abbé Rainal insända, den som insändt dem, lofwade om jag

*) Insändt.

jag påminner mig, continuation en annan gång — Till dess at han behagar fullborda sitt löfte, så gör jag mig en skyldighet af, at anföra flera denna hjeltens tankar eller idéer alla applicerade at bewisa Americas selfständighet, dem jag hämtat i en bok han nyligen utgifwit och kallad Revolution de L' Amerique — samma bok är, för sitt värde omtryckt på flera ställen och förtjenar at omtryckas hos alla så fria sälla och lyckliga nationer som wi, som aldrig igenom egen ärfarenhet utan blott Auctorens penna kunna öfwertrygas om riktigheten af hans satser — Boken i stor octav innehåller 171 sidor, och kostar inbunden i blått band ej mera än en half Riksdaler, eller wid påß 2 þ. arket.

Jag förblifwer ic.

Då Rainal utger orsaken til misshälligheten emellan England och dess Colonier i America wara den af Parlamentet pålagda skatten, säger han.

„hwarock en medlem i en Stat bör bidraga i sin mån till Statens försvar och anseende, emedan blott igenom den högsta mackten, han kan wara säker om hwad han äger och nyttja det i frihet och ro — den fattige har utan twifwel långt mindre förmån deraf, än den rika, men hon har den ändå, han äger ett lif, och då nationen äger rikedomar så bör han dela dem igenom sin slit och sitt arbete — Se där sanna grunderna til Samhälls Låran, det fins inga andra, och ändå är intet så wanligt i Regeringskonsten som at stöta och undergräfwä dem — hwarifrån härstammar då en sådan motsäijelse emellan de styrandes begrep och utöfning?

„Jo, ifrån misstagen af den lagstiftande magten, som beskattar för mycket under förebärande af allmän nyeta, och använder en del deraf, at dess egna behofwer alstrade af egna nycker — Borgarens och bondens pengar till och med de omgängeligaste behofwen för den fattiga, utmättna i städer och på landet i Statens namn, ifringspridda i Slotten bland egennyttiga och laster, skänkas at en hop folk, som smickra hata och falskt bedraga sin Herre, lycka ändå, om de intet användas på skamligare sätt, Man löser dem för en slags skimirande åra, en såsång resourc för dem som ej äga den wäreliga, för fêter, som anställas at låttjan, då likwäl ett Rikes styrelse fordrar oändeliga beswär, omsorger och mödor — det är utan motsäijelse, att en del deraf användes til de allmänna behofwen, men också huru ofta utdelas den icke med äfwen så litet wett som sparsamhet? — Högsta mackten bedragen, och som will wara bedragen så wida den wårdar sig ej att blifwa uplyst, tillåter en orättwis delning

